

Dr. Kiss Gy.

Bajtársi Levél

A MAGYAR KIRÁLYI CSENDŐR BAJTÁRSI KÖZÖSSÉG KÖZPONTI
TÁJÉKOZTATÓJA

ALAPITOTTA: VITÉZ KARSAY JENŐ ALEZREDES

1964. NOVEMBER—DECEMBER — XVII. ÉVFOLYAM, 11—12. SZÁM.
TORONTO, ONT., CANADA.

A BAJTÁRSI LEVÉL ÉS KÖZPONT CIME:

„MKCSBK” HUNGARIAN VETERANS,

P. O. BOX 65, ISLINGTON, ONTARIO, CANADA

AZ MKCSBK

ontariói (kanadai) csoportjai hatósági működési engedéllyel rendelkeznek.

A működési engedély (charter) kelte: 1962. szeptember 27.

Az engedélyt kiadta: Province of Ontario, Hon. John Yaremko, minister of citizenship, provincial secretary.

Angol hivatalos megnevezésünk: „Royal Hungarian Gendarmerie Veterans' Benevolent Association”.

Bejegyzés: November 12, 1962. No. 10, Liber 1163, Province of Ontario.

Feladataink:

Anyagilag segíteni rászoruló tagjainkat, azok családját adományokkal, gyűjtéssel, kölcsönnel.

Előadások, ünnepélyek (csendőrnapiak) rendezésével anyagi alapot létesíteni, ebből az alapból támogatni a rászoruló öreg, rokkant, munkanélküli bajtársainkat, azok hozzátartozóit, az özvegyeket, árvákat. Munkába juttatásban segíteni bajtársainkat.

Ápolni a szolgálati ideálokat s kegyelettel megőrizni emlékét a m. kir. Csendőrség azon volt tagjainak, akik a törvény és a rend szolgálatában és az ország védelmében életüket adták a Hazáért.

A Közösség tagjai 95%-ban a volt m. kir. Csendőrség hivatásos tagjaiból áll, 5% pedig a céljainkkal egyetértő csendőrbarát, tartalékos csendőr bajtársainkból.

★

A BAJTÁRSI LEVÉL a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösségnek, mint világszervezetnek központi tájékoztatója. Az MKCSBK alakulási éve: 1949.

KIADJA a MKCSBK Vezetőség. SZERKESZTI a Szerkesztő és Sajtó Bizottság. Minden cikkért, közleményért szerzője felelős.

★

A CSENDŐR KARÁCSONYI AKCIÓRA, A SEGÉLYALAP JAVÁRA minden adomány, úgyszintén minden levél, cikk, javaslat, érdeklődés, közlemény a következő címre küldendő:

„MKCSBK” HUNGARIAN VETERANS,
P. O. BOX 65, ISLINGTON, ONTARIO, CANADA

Postafiókunkat egyházaink ajánlása után a kanadai postaügyi minisztérium (Ottawa) hivatalosan bejegyezte.

Bajtárs, bízz a MKCSBK Vezetőségében, mely személytelenül és önzetlenül intézi világszervezetünk tájékoztató, nyilvántartási és segélyügyi szolgálatát.

KARÁCSONYI LÉLEK

Gyenge a szó és a toll annak leírására, hogy az észak-erdélyi magyarság micsonda örömmel, lelkesedéssel fogadott bennünket 1940-ben, a 22 éves elnyomás után. De a világ múlt el egy-két hónap, ezt a lelkesedést kiábrándulás, csalódás, szomorúság váltotta fel, mert nem váltottuk be a felszabaduláshoz fűzött reményeket. Közigazgatásunk salakját zúdítottuk az ottani lakosság fejére, amely — kevés kivételtől eltekintve — nem ismerte és nem is akarta megérteni az erdélyi lelkiséget. — Látni emigrációs életünk visszasságait, káros következeit, nemegyszer felvetődik bennem a kérdés, nem éri-e majd hasonló kiábrándulás és csalódás otthon szenvedő magyar népünket is a nyugati emigrációval szemben?

Sokan írtak már arról, mi lenne a magyar emigráció követendő útja és kötelessége. Ezekkel most egy rövid cikk keretében nem lehet foglalkozni, csak egyet ragadok ki feladataink közül, amelyek alapján tisztán egyéni és lelki kérdés. — Előtte fekszik egy jóbarátom szomorú levele, amelyben arról értesít, hogy egyik közös, öreg, nyomorék, félig vak barátunk, miután már nem bírta tovább az éhezést, a téli hideget, az elviselhetetlen nyomort: véget vetett életének. Hozzáfűzte, hogy amíg ő — a barátom — munkaképes volt, öreg, elhagyott barátunkat állandóan segítette, de

mert önmaga is munka- és keresetképtelenné vált, úgy próbált otthoni szerencsétlen barátunkon segíteni, hogy végigjárta tehetősebb honfitársainkat és csekély adakozásra igyekezett őket rábírni. Fáradozása eredménytelenül végződött. Csupán egyetlenegy magyarértette meg és segített egy tőle telhető csekéllyel. A többiek mind mereven elzárkóztak, még egy olyan jómódú magyarnak se volt egy dollárja erre a célra, aki egy bál estére szemrebbenés nélkül kivágott 300 dollárt. — Ha csak ez az egy szomorú eset lenne, amiről tudok, szóvá te tettem volna.

Kedves Bajtársaim! Ma Szent Karácsony Ünnepe, a Szeretet földreszállt Fejedelmének születésnapját ünnepeljük. Szeretném hinni, hogy a csendőrök szívéhez utat találnak a szeretet szavai és nem utánozzák kérkedő, bálozó, de köszívű honfitársunkat, akire Isten érdemtelenül pazarolta bőséges áldását! Ugy látszik, hogy az ilyen emberből nemcsak az emberszeretet, hanem a hagyományos magyar gavalléria is kihalt. — Mit várhat ezektől az Otthon? — Kérve kérlek Benneteket, ne kövessétek ezt az utat! Legyetek ezután is fennrenyomó és tanúbizonyságai a z áldozatos, szeretettel, megértéssel teli magyar léleknek, mert ez tesz bennünket alkalmassá az erős, kitartó munkára, amely — mind összefogva — felszabadít

hatjuk szenvedő magyar népünket és felépíthetjük rombadöntött Hazánkat! Valljuk Széchenyivel, a Legnagyobb Maggyarral együtt: „A szeretet nem ront, hanem alkot! Ami egyeseknek lehetetlen, sokaknak könnyű!”

Ezzel a hittel, meggyőződéssel, ezzel az ösztartó, megtartó és építő karácsonyi

szeretettel szorítok Veletek kezét Szent Karácsony Estéjén és kívánok minden Csendőr Bajtársamnak és minden Csendőr Családnak boldog karácsonyi ünnepeket.

Nyugaton, 1964. Karácsony.

vitéz **Király Gyula**, ezredes,
a MKCSBK vezetője

A nagyváradai tanzászlóalj a Hadak Útján

A húsz évvel ezelőtti zajlott és szinte percenként változó eseményekről, sajnos nem volt időm és alkalmam feljegyzéseket készíteni, de a Hadak Útján nincs is különösebb jelentősége sem a dátumoknak, sem a rohamosan változó eseményeknek. Így csupán az akkori idők elmosódott, de igen szomorú és fájó emlékei alapján kívánok megemlékezni azokról a derék csendőr bajtársokról, akik fiatal duzzadó erőben, a jövőben vetett reményekkel és büszke magyar öntudattal, tudomány szomjasan a nagyváradai országos Csendőriskola tantermeiben készültek a csendőrpálya továbbfolytatására.

Ez a kiváló tanzászlóalj 5 századból állott. 1. századhoz tartozók 35 év körüli, határozott komoly tekintetű és megjelentű, a legtöbb már családost, mint a testület pillérei, az őrsparancsnokképző század hallgatói voltak. A 2. század hallgatói a járőrvezetői tanfolyamon ké-

szültek a közbiztonsági szolgálat önálló ellátására. 3—5. század mind kiszolgált katonák, mosolygó, jókedvű fiatal próbacsendőr tizedesekből állott. Én magam az első századhoz tartoztam.

Oktató tisztjeink és segédoktatóink igen nagy felkészültségről tanúskodtak, minden vonatkozásban, de a háborus évek következményeként reánk szakadt nélkülözések, az állandó légiriadók és bombázások, nagyon megnehezítették a helyzetünket. Az idő kereke azonban nem állt meg és már a záróvizsgáról tanfolyam befejezéséről suttogtunk. Krónikáskorunknál már gyakran került sor közkedvelt nőtánkra „Galléromra felvarrják a kigombot” . . . A próbacsendőröktől pedig szállt felénk a nótahangja, hogy „Már én többet csendőrkáplár nem leszek” . . .

Románia váratlan átállása, az ellenségnek hazánkba való hirtelen betörése, áthúzott minden számításunkat, meghiú-

sitott minden tervünket és nem kímélte tanzászlóaljunkat sem. Egy váratlan parancs folytán mind a jv., mind a három prbcső századot a kiképző tisztekkel és segédoktatókkal együtt a tordai szakadéknál küzdő és Dél-Erdély védelmét ellátó honvéd egységek megerősítésére vetettek be. Két hét után Révész őrm., az egyik prbcső század oktatósegédje, mint futár jelent meg Nagyváradon. Kérdéseimre az alábbiakat mondotta el: „Századunk az ellenséggel szemben lévő dombvonulatot tartja megszállva. Minden legkisebb mozgásra tüzelnek, mi viszont lőszer takarékosság szempontjából csak akkor viszonozzuk a tüzet, ha nagyon jó cél mutatkozik. Ennek ellenére az ellenség egy lépést sem tud előre mozogni és tehetetlenségükben szócsovön kiabálnak át nekünk magyarul, hol szép propaganda szavakkal, hol durva cáromkodások és szífdalmazások közepette, hogy ne löjjünk, mert nagyon meg fogjuk bántani.” — Kérdésemre elmondta még Révész őrm., hogy már elég sok halottjuk és sebesültjük van. További sok katona szerencsét kívánva búcsúztam Révész őrm.-től.

Fentiek után a laktanya teljes védelme, valamint a város és annak közeli környékén egyre sűrűbben felbukkanó partizánok felkutatása és megsemmisítése, az öpk. képző századra hárult. Ez a szolgálata fokozódott a légitámadások után keletkezett közveszélyes helyek felderítésével, azok lezárásával, biztosításával és a szükséges intézkedések megtételével.

Emlékezetem szerint szeptember végén a tordai szakadéknál történt, saját arcvonulunk áttörése után az ellenség

majdnem feltartóztathatatlanul nyomult elő Nagyvárad irányába, ahogy azt a későbbi idők igazolták, nyilván azon szándékkal, hogy Nagyszalonta irányából előre törő szintén ellenséges ékkel egyesülve vegyék birtokba Nagyváradot. Egyik szép szeptemberi napon kaptuk a váratlan parancsot, hogy az öpk. század hallgatóit levizsgáztatnak minősítik, ami különben október elsejével lett volna esedékes. Mindent csomagoljunk össze — hangzott tovább a parancs — és a ládáinkat lezárva, felcímezve készítsük el, csupán járőr felszerelésünk maradjon kint.

Örömmel varrtuk fel a kitüntető őrsparancsnoki kis gombot.

Majd később közölték velünk, hogy a magasabb vezetés a honvéd és a belügyminisztériummal történt húzamosabb tárgyalások után századunkat is igénybe vette. Nem lehet leírni azokat az arc kifejezéseket és azokat a szemcsillogásokat, amit a századunk erre a hírré mutatott. Általában valamennyien örömmel vettük tudomásul a közlést. Én máris rajparancsnokként gondolkoztam és elraktároztam a csendőr tudományomat s kezdtem előkészíteni a katonai tudásomat: felderítés, biztosítás, összeköttetés, fedezés, rejőzés, álcázás, burkolás, rajtaütés, törbecsalás, vezetett tűz, csatár tűz, stb. stb. Másnap reggel korán ébresztő, reggeli és járőrfelszereléssel, tábori sapkával sorakozó az udvaron. Itt 14—15 fős csoportokra osztottak szét bennünket. Minden csoport kapott egy golyószórót és fejenként 2 darab kézigránátot. Természetes a puskánk és lőszerünk már megvolt. Most minden csoporthoz beosztottak 10—12 rendőrt. Ezek felszerelése:

tölténytáska, puska, táborisapka. De ruházatuk ugyanaz a sötétkék egyenruha volt, amelyben az utcán a forgalmat irányították, éppen csak a fényes kard és a fehérkesztyű hiányzott. Egy ilyen módon összekombinált szakasznak voltam parancsnok helyettese és a golyószórós rajparancsnoka. Szakaszparancsnokom egy-két nappal ezelőtt a Ludovikáról kikerült fiatal hdgy, Zoltay Miklós volt, aki most valószínű mosolyogva olvassa írásomat. Szabadföldön jól kipihenve az akkori idők izgalmaait és fáradalmaait, kisfiának mesélget róla,

Miután midennel elkészültünk, következett az eligazítás és az útbaindítás. Az eligazítás lényege az volt, hogy mi nem harcolni megyünk, hanem az a feladatunk, hogy az egyenként, vagy csoportokban visszavonuló honvédek gyűjtésük össze és kísérjük a megadott helyen tartózkodó hadtest parancsnoksághoz. Ezzel indultunk el. Szakaszunknak egy román határmenti kisfaluba kellett minél előbb eljutni és az eligazításban megadott feladaton kívül, a község szélén húzódó magaslaton a polgári lakossággal védőállást kellett kiépíttetni. A községet elég gyorsan és szerencsésen értük el. Itt honvéd határőrséget és egy munkás századot találtunk, de már ősszezsomagolva, indulásra készen. Mi azonban megkezdtuk feladatunk végrehajtását. Megindult a védőállások kiépítése; majd egymásután jöttek a kisebb, nagyobb visszavonuló honvéd csoportok, pár órán belül már egy egész zászlóaljra való honvéd gyűlt össze, különböző fegyvernemekből. Voltak tisztek, tiszt-helyettesek, tisztesek, különböző könnyű és nehéz gyalogsági fegyverek, fogatolt

járművek, stb. stb. Ahogy gyűltek a visszavonulók, úgy közeledett az egyre erősödő harcizaj is. Mire az összejött egységeket a megadott helyre kísértük, már nagyon közelről éreztük az egymás után robbanó ágyúlövedékek füstjét. De szinte egymást kergették a sebesültszállító gépkocsik is s míg a hadtest parancsnokságnál csak egy pár perc pihenőre megálltunk az egyik épület eresze alatt, mert időközben az eső is megeredt, volt alkalmam látni életemben először, hogyan kapkodták ki az egészségügyi katonák a gépkocsiból a sebesülteket, hogyan rendezték szakszerűen, súlyosakat vagy könnyebb sebesült, él-e még, vagy már nincs szüksége orvosra stb.

Tagadhatatlan, hogy fenti látvány és az egyre fokozódó harcizaj, a közeledő ellenséges páncélgépkocsik dörgése nem igen növelte harcikedvemet. De a parancs és kötelességteljesítés azt diktálta, hogy előre! Így parancsnokommal, a fiatal hdgy-gyal, együtt már reánk szakadt sötét estén zuhogó esőben indultunk vissza előző helyünkre, azon jó reményben, hogy ott maradt egységünket, a határőrséget és a munkás századot ott fogjuk találni. Az erdő szegélyén elhúzódó kocsíúton már vissza nem mehettünk, mert onnan tüzet kaptunk. kihúzódtunk a közeli kukorica földekre. Hogy egész éjjel szakadó esőben, hol jártunk, mennyi utat tettünk meg, azt nem tudom, de a kora reggeli órákban odaértünk az elhagyott kisfaluhoz. Ott a szélső házak eresze alatt ácsorogva egy honvéd csoportot találtunk, egy alvezredes parancsnoksága alatt. A mi visszahagyott egységünknek, a határőrség-

nek és a munkás századnak már semmi nyoma nem volt.

De már arra nem volt időnk, hogy az előző napon kiépített védőállásokat meg-
szálljuk, mert az ellenség valószínűen észre vett bennünket és oldalról hatalmas tüzet zúdított ránk. Így kénytelenek voltunk felvenni a harcot és csak fokozatosan, harcolva szivárogni vissza Nagy-
várad irányába. A reptér melletti erdőben, a reptéren és a nagyszalontai út mentén már mindenütt harcok dúltak, így akarva, nem akarva kénytelenek voltunk kemény harcok árán menteni az életünket. Többi csoportjaink az arc-
vonal különböző részein hasonló nehéz helyzetbe kerültek. Tudom, hogy Nagy-
várad főterére befutott 2 szovjet tankot csendőrök semmisítették meg. A város egy részét csendőrök tisztogatták meg a

beszivárgó oroszoktól. A Szentjános köz-
ségbe beszivárgott román századnak a Körös-gázlóján való átkelését és ezzel a Nagyvárad védelmét ellátó egységek hátbatámadását egy pár csendőr és egy pár honvédből álló csoport akadályozta meg, ebben magam is benne voltam. De, mint v. törm., voltam terepkutató, felderítő és összekötő járőrparancsnok, szolgálatvezető és alantos tiszti beosztásban. Ott voltam vitéz Peterdy alezere-
des úr, Nagyvárad város védőegység pa-
rancsnoka mellett, mint összekötő tthts. egészen az utolsó kitörésig, s ezzel az utolsó csendőr egység megsemmisülé-
ség.

A későbbi harcok folyamán találkoztam néhány tanzászlóaljbeli csendőrbaj-
tárrsal Nagyálló majd Tiszapolgár környékén. Szombathelyen találkoztam

HIVEN — BECSÜLETTEL — VITÉZÜL

MINDHALÁIG!

Kulcsár József szds úrral, az öpk. iskola századparancsnokával. Láttam nagyon sok sebesült és hősihalált halt csendőrbajtársat. De, hogy az egész kemény harcos tanzászlóalj tisztjeivel, segédoktatóival és hallgatóival együtt hova tűnt el, azt ma már felkutatni szinte lehetetlen. Tudom, hogy nagy többségük bevonult a halhatatlan hadseregbe. Sokan kerültek hadifogságba és ezek közül talán sokan ma is az olombányák mélyén várják sorsuk jobbrafordulását. Talán

élő vitézek is vannak, akik valahol csöndben meghúzódva élik a maguk egyszerű életét.

En az öpk. képző szd-tól szabadföldön élő egy tiszt és 4 v. törm-ről tudok, de akár élnek, akár halnak, legalább húsz év után hajtsuk meg az elismerés zászlaját és levett kalappal tisztelegjünk a kemény harcos m. kir. nagyváradi Csendőr Tanzászlóalj előtt!

v. T. B.

A szerkesztő hozzáfűzése a nagyváradi tanzlj harcaihoz:

A román árulás következtében dél felől hazánkra tört ellenség átkelt a Déli-Kárpátok szorosain és igen rövid idő alatt elérte a magyar határt. Magyar védelem jóformán nem volt, az árulásra senki se számított s csak igen kevés magyar erőt tudtak a rendkívüli túlerővel támadó szovjet csapatok ellen bevetni. A tordai csatában résztvevő csapataink jóformán teljesen megsemmisültek. Így a nagyváradi tanzászlóalj járőrtárs és járőrvezető századai a kezdet kezdetén felmorzsolódtak. A harcok hevességére jellemző, hogy Garay István százados, századparancsnok és Bajlács József főhadnagy, szakaszparancsnok hősi halált haltak. Embereik zöme is elesett.

A súlyos harcokban a hadijelentések kiemelték Forrás Ernő hadnagy nevét, ki szakaszával megsemmisítette a Nagyváradra betört egyik szovjet páncéltörő ágyus úteget és 2 ágyút zsákmányolt

sértetlenül és átadta előljáró honvéd parancsnokságának.

v. T. B. bajtársunk Kelet-Magyarországon élő hozzátartozói 1944. őszén hivatalos levelet kaptak a Magyar Vöröskeresztől, hogy T. B. törm, az erdélyi harcokban elesett. A szovjet hadsereg magatartására jellemző, hogy az elfoglalt nagyváradi tanzászlóalj ládáit felbontva a szovjet katonák csendőr egyenruhába öltöztek és T. B. törm, zubbonyába bevarrt névcédulát egy szovjet halotról vették le a magyar egészséges ügyi katonák és az ellenséget magyar-ként temették el. Garay István százados is csendőr egyenruhába öltözött oroszok lötték le. (A szovjet magatartása a genfi nemzetközi Vöröskereszt egyezmény dicsőségére válik egyébként!)

v. T. B. törm. bajtársunk 1945. januárjában ismét hadibosztásba került és rájával résztvevett az ellenségtől visszafog-

lalt Székesfehérvár közbiztonságának megszilárdításában. A frontvárosban teljesített kiválóan vitéz magatartásáért másodszor került felterjesztésre a Magyar Nagyvezüst Vitéziségi Érem-re, az első nagyváradai honvéd parancsnoka: v. Peterdy alez. írta meg.

Az ellenség ellen vitézül és mindhalálig küzdő nagyváradai tanzászlóalj csendőr harcosait követte később az égi útra a zászlóalj parancsnoka is: vitéz Péterffy Jenő ezredes.

Legyen áldott dicső emléküik!

TOKIÓ, 1964.

A tokiói olimpiáson ismételten büszkén szerepelt magyar csapat megdobogtatta minden igaz magyar szívét az emigrációban is.

Ismét 10 olimpiai bajnokságot nyertünk! A magárahagyott, elfelejtett magyar nemzet újból megmutatta, mit ér!

A magyarság teljesítményét legjobban úgy érzékeltethetjük, ha a népesség arányait tanulmányozzuk. A statisztika arányában a Szovjetuniónak 210, az USA-nak 190, Japánnak 100, Kanadának 18 aranyérmet kellett volna nyernie.

A magyar sport naggyátételének igazi és valódi háttérét megvilágítja az alábbi 1955-ben írt újságcikk, melyet teljes terjedelmében közlünk.

m. kir. Testnevelési Főiskola szerepe a magyar sport naggyátételében

A Trianonban gúzsbakötött Magyarországnak az 1920-as évek elején hihetetlen erőfeszítéseket tett mind gazdasági, mind lelki és szellemi vonalon, hogy az alélt-ságból megtalálja a kivezető utat.

A nemzetgyűlés 1923-ban alkotta meg az úgynevezett testnevelési törvényt, melynek titkos célja az volt, hogy az

Entente ellenőrzés alatt álló ország a sporton és testnevelésen keresztül neveljen egy testileg és lelkileg oly edzett ifjúságot, mely felnőve képes lesz a haza elrablott területeit visszaszerezni és egy nemzeti szellemű, keresztény társadalmat kiépíteni.

Ez a testnevelési törvény a fenti irányelveket szem előtt tartva úgy intézkedett, hogy egy főiskolát kell szervezni, melynek hallgatóit a fenti szellemben kell kiképezni, hogy hivatásának megfelelően.

A magyarság vezetői tehát felismerték a sport és testnevelés óriási nemzetnevelői jelentőségét, mely a társadalmat átgyúrja, megedzi és megerősíti.

Igy született meg Budapesten 1925-ben a m. kir. Testnevelési Főiskola.

A TF évente 20 férfi és 20 női hallgatót vett fel, kik nehéz felvételi vizsgán estek át és négy éven keresztül megkapták az elméleti és gyakorlati kiképzésüket. Elméleti téren pedagógiai tudományokat (lélektan, logika, etika, neveléstan, neveléstörténet stb.), egészségügyi ismereteket (bonctan, testtan, élet-

tan, mozgástan, sportegészségstan stb.) tanultak, ezenkívül nemzetvédelmi ismereteket hallgattak, végül elsajátították az összes sportok elméleti és gyakorlati ismereteit. A férfi hallgatóknak kötelező katonai szolgálatot kellett teljesíteniük és meg kellett szerezniük a tartalékos tiszti képesítést. Emellett levelező vezetői tanfolyamot is kellett hallgatniuk, a hárshegyi cserkészparkban pedig a cserkész tiszti képzettséget is meg kellett szerezniük. Így az évről-évre kikerülő fiatal testnevelői tanári gárda szerte az országban kapcsolatba került a magyar ifjúság minden rétegével. Az aktív és lelkes új tanárok a hivatásos trénerekkel karöltve néhány év alatt az iskolák, levelező egyesületek és cserkészcsapatok mellett ott voltak az ország összes jelentősebb sportegyesületeiben is és teljes erővel megkezdtek a tömegsport és a tehetségkutatás munkáját.

A magyar sportélet az 1930-as években hihetetlenül megerősödött, a magyar sportválogatottak egyik győzelmüket aratták a másik után, a nemzetközi sportviadalokon fogalommal vált a „fair” magyar sportszellem. Az ország népe lelkesen figyelte sportolói munkáját s lassan kicsíné bizonyultak a sportterek tribünjei. Európai hírvé vált a magyar labdarúgás, úszósport és kizárólagos győzői lettünk a vívás, vízipóló-nak, atlétáink, tornászaink, ökölvívóink és birkózóink sikert sikerre halmoztak az európai túráikon.

Az 1936-os berlini olimpiai játékokon pedig első ízben világsikert ért el a magyar válogatott: kis nemzet létünkre 3-ik helyen végeztünk, megelőzve oly nagy nemzeteket, mint Anglia, Francia- és

Olaszország stb. Ez az olimpiai siker folytatódott 1948-ban Angliában, majd 1952-ben Helsinkiben stb. egészen Tokióig.

A magyar sport naggyá lett s mérhetetlen nagy szolgálatot tett hazánknak nemzetközi viszonylatban is, hazai viszonylatban is. Nem hiába írta az egyik tekintélyes svájci lap az egyik legutóbbi olimpiai szereplésünk után, hogy „a magyarság különleges tehetsége a sportban egy kis nemzet élni akarásának, erejének feltűnő bizonyítéka, ez a nép ezeréves európai szolgálata során, folytonos háborúk közt edződött erőssé és életrevelővé...”

A névtelen magyar testnevelő tanár mellett ott találjuk a nagyokat is: Micsángyi Ottó dr.-t, a TF későbbi igazgatóját, a nemzetközi olimpiai bizottság tagját, az atlétika világhírű szakértőjét; Komjádi Bélát, a vízipóló sport alkotó vezérét; Pluhár Istvánt, a labdarúgás elméleti tudósát és a magyar rádió utóléphetetlen sportbemondóját; a magyar hadsereg vívótanárait, a szorgalmas tréner százait, kik sikerre vitték a testnevelési törvényt céljait. stb. stb.

A szovjet megszállás alatti mai Magyarország vezetői igyekeznek politikai sikert csinálni az élen járó magyar sportos sikereiből. Minden józanul gondolkodó ember előtt világos azonban, hogy az 1923-as testnevelési törvény megalkotói, a két világháború közti sporttanárok, trénerek áldozatos és szorgalmas munkájának eredményeit élvezik a mai „nagy”ok.

A fiatal magyar testnevelő tanári gárda pedig befejezte hivatását a második világháború alatt, mikor is tartalékos

tisztként adták életüket a hazáért a szovjet hőmezőkön és a haza földjén. Ma is boldogok a magyar sportsikerekért, mert embereket neveltek a hazának, emberiségnek és Isten országának!

E sorok írója 1940-ben szerzett testnevelési tanári oklevelet s hajdani kollégái emlékének áldozik e rövid kis cikk keretében.

Toronto, 1955.

Szathmáry Károly

★

A m. kir. Csendőrség tisztikarában 4 okl. testnevelési tanár szolgált. Közülük Mogyoróssy Elek szds és Nagy Zsombor szds hősi halált haltak, a harmadik szovjet fogságba esett és 17 évet töltött a „paradicsomban”, végül onnan bravúr-

rosan megszökött és csatlakozott Nyugaton élő bajtársaihoz.

Ha Magyarország sportsikereihez hozzávesszük a 7 magyar származású Nobel-díjas tudósunkat: Lénárd Fülöp (katód sugarak), Bárány Róbert (fülgógyászat), Zsigmondy Győző (ultramikroszkóp), Szentgyörgyi Albert (C vitamin), Hevesy György (rádióaktivitás), Békéssy György (hallás természettana), Wigner Jenő (atomenergia), valamint az USA atomenergia tudósát: Teller Edét, végül mindezek felül árpádházi királyi családunk 4 szentjét (István, László, Imre, Erzsébet), akiket a történelmi Magyarország adott a kereszténységnek, nyugodtan elmondhatjuk a nagy világ színe előtt, a magyarság teljesítette kötelességeit a Kárpát-Medencében.

Valahol azonban hiba történt s erről szól a következő cikkünk.

Az Amerikai Magyar Szépmíves Céh ...

Amerika könyvtárai tele vannak olyan forrásmunkákkal és irodalmi művekkel, melyek a magyar nemzet történelmét, kultúráját és minden nemzetünket érintő kérdést hamisítva, elferdítve és az igazságnak nem megfelelő módon tárják az amerikai közvélemény elé. Bár ennek a magyarellenes aknamunkának fájdalmas következményeit már félszázad óta szenvedjünk, sóhajtozáson és beszéden kívül még senki semmit nem tett ellene.

Ennek a hiánynak a pótlására alapítottam meg az Amerikai Magyar Szépmíves Céhet, melynek célja, hogy egy táborba gyűjtsön össze minden építő

szándékú magyart, felekezeti és egyéb különbségeken felül, egyetlen közös feladatra: a magyar jövődő megmentésére.

Az Amerikai Magyar Szépmíves Céh mögött nem áll semmiféle csoport, egyedül tagjainak magyar tenniakarása és nemzetmentő jószándékára épül. Egyetlen célja az, hogy tudományos és irodalmi műveket adjon ki, magyar és angol nyelven, melyek magyar kérdésekben az amerikai közvélemény felvilágosítására szolgálhatnak.

Az Amerikai Magyar Szépmíves Céh minden tagja, évi tíz dolláros tagdíj ellenében, kap egy jelentős értékű magyar

regényt magyar nyelven, mely csak számozott példányban jelenik meg a tagok számára és bolti forgalomba nem kerül. Ugyanakkor megkapja minden tag ugyanennek a regénynek angol fordítását, azzal a kéréssel, hogy ajándékozza azt egy angolnyelvű ismerősének s ezzel is szolgálja a magyar igazság terjesztését. Kap ezenkívül minden tag egy harmadik, tudományos értékű könyvet, mely csak angol nyelven jelenik meg s mely egy fontos magyar problémát visz a világ elé. A tagok létszámát meghaladó angol nyelvű könyveket díjtalanul küldjük szét az USA és Kanada könyvtárainak és fontos közéleti személyiségeknek. Hogy hány példányt nyomtathatunk angol nyelvben felvilágosító hadjáratunk szolgálatában, az teljesen a tagdíjak útján befutó összegben múlik, mivel minden utolsó dollárt erre a célra használok föl.

Ebben a munkámban minden magyarsághoz hű amerikai magyar segítségét kérem. Ha mi nem végezzük el ezt a munkát, senki se végzi azt el helyettünk és a szláv árvíz véglegesen elnyeli kicsi Magyarországot.

Évi tagsági díj tíz dollár, melyet az alábbi címre kérek: Prof. Albert Wass, 3837 S.W. 1st Ave., Gainesville, Florida. Tagdíjak nyugtázása a Kanadai Magyarság hasábjain, valamint lepecsételt nyugták megküldése útján történik.

Első könyveink: Dr. Horváth: Kisebbségek helyzete a Kárpát-medencében, angol nyelven. Wass: Átoksori kísértetek, regény, magyarul és angolul.

Magyar testvéri szeretettel:

WASS ALBERT

Gainesville, 1964. szeptember hó.

Az MKCSBK Vezetőség biztos tudomása szerint igen sok bajtársunk tagja már az Amerikai Magyar Szépmíves Céh-nek. Mi csendőrök létszámunkhoz viszonyítva mindig az élen szoktunk járni a magyarság áldozatvállalásában.

Az MKCSBK Vezetőség levéllel fordult Wass Albert professzor úrhoz és arra kérte, hogy angol- és magyarnyelvű könyvei közé a későbbiek folyamán vegye fel a m. kir. Csendőrség történetét is, mert szülőhazánkhoz hasonlóan a háborúvesztés és összeomlás nekünk csendőröknek is a tragédiák mérhetetlen sorozatát hozta. Az ellenség általi megszállt ország bábkormánya Testületünket is feloszlatta.

Wass Albert professzor úr kérésünkre a következőket válaszolta:

„Köszönettel vettem szíves soraitokat és a Bajtársi Levél megküldött példányát, mely felemelő és gyönyörködtető. Gondolkozom a felvetett kérdésen nem is kell: már régóta tűnődöm azon, hogy ki tudná a magyar csendőrség igaz történetét megírni? Ha összehozzatok, én boldogan felveszem a programba...”

Az MKCSBK Vezetőség egy külön bizottsága már összeállította a m. kir. Csendőrség történetét és azt rövidesen Wass Albert professzor úrhoz juttatjuk.

Emigráns csendőr Bajtárs! Hazát szolgálni lehet munkával, fegyverrel, ételáldozattal, de lehet pénzzel is! Lépj be tagnak az Amerikai Magyar Szépmíves Céh-be és küldd 10 dolláros tagdíjadat Wass Albert professzor úr címére.

FELHÍVÁS

a világon szétszórtan élő magyarsághoz a II. világháború utáni „Népi veszteségeink” nyilvántartásba vétele tárgyában.

„Örizz szülőfölded szeretetét”

Kedves Magyar Testvér!

A „Magyar Felszabadító Bizottság” — MFB — elhatározta a Történelmi Magyarország (csonka ország és az elszakított területek) II. világháború utáni (1945. május 8., illetve az áldozat lakóhelyének a szovjet, cseh, román, vagy jugoszláv kézre kerülését követő idő) Népi Veszteségeink"-nek nyilvántartásba vételét.

Ezen nyilvántartásba tartoznak:

1. A II. világháború hadifogoly és polgári deportált halottai.
2. Kivégzettek, meggyilkoltak — ítélettel vagy ítélet nélkül, börtönben, vagy börtönön kívül és a megszállók kegyetlenkedése folytán meghaltak.
3. Az 1956-os szabadságharc halottai.
4. Az 1956-os szabadságharcot követő politikai üldöztetések halálos áldozatai.
5. Deportáló-, internáló- és munkatáborokban meghaltak.
6. Deportáló-, internáló és munkatáborokban szerzett betegségek következténként, de a kiszabadulás után meghaltak.

Szóval ide tartoznak a hadifogoly halottak, s mindazok, akik a II. világháború utáni — úgynevezett „békeidőben” politikai üldöztetések, szabadságharc és újabb politikai üldöztetések folytán vesztették életüket.

Minden — a szülőhazán kívül élni kényszerült — honfitársunknak, sajnos van legalább egy rokona, egy jó barátja,

egy közeli, avagy távoli ismerőse, illetve név és adatok szerint tudomására jutott magyar testvére, — aki áldozata lett az elmúlt tizenkilenc esztendőnek.

Magyar Testvér: a hallgatásra kényszerült Otthon szólal meg Benned, ha kérésünknek eleget teszel és a legjobb tudásodnak és igazságérzetednek megfelelő közléssel nemzeti szolgálatunk ezen munkáját támogatod.

Kérjük a „Népi Veszteségeink Listá”-ját elkészíteni. Nagyon fontos lenne olyan honfitársunk címét is megadni, aki, vagy akik a fenti adatok közléséhez szükséges ismeretekkel bírnak.

Dr. Eszterhás István elnök
Homonnay Elemér alelnök
Falkai Kázmér,
az MFB Igazgató Tanács tagja

A „Népi Veszteségeink Listá”-jának
rovatai:

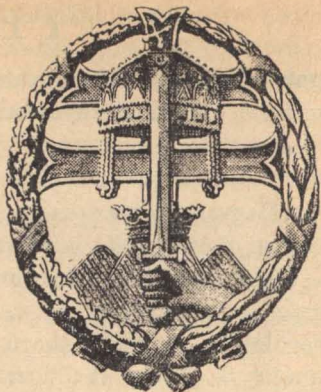
1. Név:
2. Foglalkozás:
3. Életkor:
4. Lakóhely (ország, megye, város):
5. A halál esete, körülménye, helye):
6. Mikor: év hó n.

7. Hol és hogyan temették el:

8. Esetleges megjegyzések:

Csendőrbajtársunk! Kérünk, szakíts időt Magadnak, ülj le asztalodhoz és emlékezetből állítsd össze vesztésgliss-tádat és küldd be a MKCSBK központ-nak melyért előre is hálás köszönetét fe-jezi ki a

Vezetőség.

TANYÁTÓL AZ ŐRSIG

Anyósjelöltemet nagyon bántotta, hogy az esküvőnket Apám óhaja szerint nem engedte megtartani. — Elkeseredetten tört ki belőle:

— Szegény leányom, újból meg van fosztva a szórakozástól! — Ilonka elpirultan csittította, én pedig siettem megnyugtani, hogy Ilonka továbbra is kedveserint szórakozhat, mert Árpád unokabátyám továbbra is szívesen vállalja a gardirozását.

— Október eleje táján, vidékről új igazgatót kapott a színház. — A Monostori utcában. — Ilonkákához közel, megvettek egy nagy házat, amely ősi magyar-család fészke volt. — Már ez is elég volt ahhoz, hogy hírük a városban futótűzként elterjedjen. — Két gyermekük volt: a 23—24 éves Albert és a 19 év körüli Amália. — A házvétellel egy időben terjedt el az a hír, hogy Albert a színpadon igazi tehetség.

— A színház megnyitása egyik szombat esti bállal kezdődött, melyen Árpád

unokabátyám is részt vett Ilonkával. — Másnap Árpád újságolta, hogy a színház igazgatójának a fia, Ilonkát gyakran táncra kérte tőle. — Tánc után hosszasan elbeszélgetett vele s állítólag a hazaszállítására a kocsiját is följánlotta. — Ilonka az ajánlatot nem fogadta el.

— A fiú csinos, magas, barna arcú és vékonyra borotválja a bajuszát.

— Ilonkában megbíztam, de az édesanya? . . . A kíváncsiság sürgetően tuszkolt hozzájuk.

— Amikor beléptem a szobába, Ilonka egyik barátnője a hentesnének újságolta a „nagy” eseményt. — Ugy láttam, hogy anyósjelöltem szájszögletén örömben vergyült gúnyos mosoly húzódott végig. — Alig, hogy leültem, a hírt szépen kiszínezve kezdte nekem adagolni. — Mosolyogva hallgattam, bár úgy éreztem, hogy a mérgezett tűr mindmélyebben hatol a szívembe! — Ilonka igyekezett édesanya szavait a valóságnak megfele-

lőn helyesbíteni, majd bosszsan kikelt magából s azt mondta:

— Ugy vélem helyesnek édesanyám, hogy illőbb lett volna mindezt nekem elmondanom a vőlegényemnek!

— Nagyon okos vagy — fedte Ilonkát az édesanyja — és sértődöttén magunkra hagyot. — Az esetről — Ilonka és köztem — több szó nem esett.

— A hó vastagon takarta a határt és a keresztény világ a Megváltó születésnapját készült megünnepelni. — A tanya udvarában — tisztogatás közben — kocsi közeledésére letem figyelmes. — Marosan fölismertem, hogy a fogaton Teréz nagynéném közeledik. — Boldogan siettem elé, hiszen az édesanyám megtestesítője volt. — Karonfogtam s vígan kísértém a házunk felé. — Közben észrevettem, hogy nagyon bánatos és csüggeteg. — Gyanú ébredt bennem s kérdeztem tőle:

— Nincs semmi baj odahaza? — Odahaza nincs, — sóhajtott!

— De mégis, valahol van? — feszegettem a kérdést. — Az már tőled függ fiam, hogy baj-e vagy sem!? — nézett arcomba keményen.

— Azt fontos tudnom, hogy miről van szó? — A boldogságodról — nyögte ki kezzen — s máris a szeméhez emelte a zsebkendőjét.

— Ugy éreztem, hogy tör járja át a szívemet s mégis fölkacagtam és ekként vigasztaltam őt: — A boldogságom egy pillanatra se keserítse el Teréz néném. — Én az életet úgy igyekszem fogadni, ahogyan jön!

— Hátha úgy van . . . — motyogta kisé felderülten — majd az élénk siető édesanyámnak dicsérni kezdett. — Sze-

rencséd, hogy ilyen megértő fiad van! — Anyám kíváncsian nézett rám és a pilantásomat megértve helyeselt:

— Ah, ő hamar megérti az életet, különben ismered? — Ez, nagynénémnek biztatás volt.

— A szobába érve, Teréz néném a székre leült s rögtön rátért jövetelének az okára. — A hentesékkal kezdte. — Látszott rajta, hogy fáj neki az igazgatóné és a hentesné között mindjobban kimélyülő barátság, mely csak az igazgatóné fiának a kedve miatt történik. — Az igazgatóné legtöbbször személyesen esz közli henteséknél a bevásárlást s ide a fia is gyakran elkíséri. — Amália pedig az Ilonka barátságát keresi. — Tea délutánokat rendeznek és Albert gépkocsival viszi őket a színházba. — S ez mind azért, mert Albert halálosan szerelmes Ilonkába. — Ehhez még az igazgató úr is „veri a nagydobot” s mindenáron Ilonkából primadonnát akar „faragni”. — A hentesnénak ez nagyon tetszik, de a férje is hozzáigazodik. — Hát így . . . De megnyugtat édesfiam a józanságod, — fejezte be Teréz néném a hozzáillő szelid, de mégis büszke mosollyal.

— A bánat fojtogatott, de igyekeztem őt a bizalmamban megerősíteni.

— Kedves néném, hadd csinálják! — Találok én még leányt!

— Ez az igazság! — Látod, ezt szerettem . . . — mondta lelkesedőn s magához ölelt, mint valamikor régen, oly sokszor, majd hirtelen, komoly arccal hozzám fordult:

— Arra azonban nagyon kérlek, — jegyezd meg jól —, ha Ilonka csak egy kicsit is szeretné az úrfit, akkor teljesen felesleges volna részükről a „nagy fel-

hajtás!” — Ki tudja, — mondtam a Teréz nénémnek — lehet, hogy a szegény leány gyötrődik, szenved!

— Abban igazad van, — hagyta helyben édesanyám, a nagynéném szavait.

— Az ezt követő első találkozásunk alkalmával, félő gonddal figyeltem Ilonka arcát, — Szemefényében olykor árny vegyült, de az csak röpké pillanatig tartott ugyanúgy, mint a szájszögletében meghúzódó kesernyés vonás. — Ezek nem voltak előttem újak, mivel az ismeretségünket követő időkben, hosszú pillanatokig tartották magunkat. — Megnyugodtam. — Biztos voltam abban, hogy a menyasszonyom a hinárból minden időben kivágja magát s magamban mosolyogtam a színészi erőlködése fölött.

— Messze volt még farsang, de édesanyám már arról igyekezett meggyőzni, hogy — gyászunk ellenére szüksége mutatkozik annak — Ilonkát a farsangi bálba, személyesen kísérem el. — Nem szóltam semmit édesanyámnak, mert gondoltam, hogy addig még sok minden történhet. — Ennek ellenére az óhaiát Ilonkának örömmel újságoltam. — Azt vártam, hogy örömeiben a nyakamba ugrik. — Ehelyett fájdalmasan fűlsóhajtott, fejét a mellemre szorította, könnyei pedig lassan peregni kezdtek s eközben elcsukló hangon sorolni kezdte, hogy mi megy végbe a szülei és a színházigazgatóék között. — Végül elkeseredetten tört ki:

— Már nem birom! — Menekülnöm kell innen Imrém, menekülnöm! — Majdnem megfagyott ereimben a vér! — Öntudatlanul kérdeztem tőle:

— De Ilonkám, hát nem bízol magad-

ban?!

— Én, itt már nem számítok semmit. de semmit! — nyögte ki fájdalmasan. — Tehetetlenségemben úgy vergődtem a keserűség tengerén, mint egy megfeneklett hajó. — Az ő szomorú helyzete fájdalommal, míg az őszinte ragaszkodása boldogsággal töltött el. — Megfogtam a két kezét s azokat a szívemhez szorítottam és megígértem neki, hogy minden erőmmel a segítségére leszek.

— Utam nagynénémhez vezetett, akit megdöbbsentett a hír. — Lebeszélésem ellenére is, felült mellém a kocsira, hogy édesanyámmal mielőbb tárgyalhasson. — Késő éjjelig tanácskoztunk, de a közelgő farsang minden tervünket keresztelte. — Végül is megállapodtunk abban, hogy farsang után, vagy megesküszünk — csendben — vagy Ilonka a nagynénémékhez költözik.

— Apósjelöltemet nagyon meglepte, amikor farsang délutánján beköszöntöttem hozzájuk azzal, hogy bálba készültem. — Felesége a két kezét némülten a mellére tapasztotta s aggodalmasan kérdezte:

— De fiam, nem lesz egy kicsit korán?

— Az édesanyám óhajának akarok eleget tenni ezzel, — feleltem némi konoksággal, mivel az arcán felfedtem a kétségbeesés árnyát. — Gondba mélyülve, így ejtette ki a szót! — Óh, az édesanyád!

— Feldíszített két fogatunk repített bennünket a nagy, sárga épülethez. — A táncteremben furcsábbnál-furcsább jelmezek fogadtak bennünket. — Már-már túl voltunk az üdvözlőink tömegén, amikor egy kecskeszakállas álarcot viselő férfi — magának teretparancsoló

kézmozdulatok között — élénk törtetett. — Halk bocsánatkérés után, még halakabban bemutatkozott, majd izgatottan hebegte:

— A nevemet talán már hallotta is? — Ilonkát régóta ismerem. — Válaszom be sem várta, Ilonkához fordult és erőltetett nyájassággal kezdte:

— Ilonka, az álarca pazar, ami a leleményességét dicséri. — Megéreztem, hogy ez az ötletes álarc, csak magát takarhatja. — Ígérje meg, hogy nem kapok kosarat, ha táncolni óhajtok.

— Éreztem, hogy Ilonka keze remeg én kezemben. — Már attól féltem, hogy felkiált. — Érverése lassan csillapodott és egy kis szünet után alig hallhatóan buggyant ki belőle: — Köszönöm!

— Az úrfi jómulatást kívánt és eltávozott.

— A táncot úgy kezdtem, mintha kötél lógott volna a fejem fölött. — Megkönynyebbültem akkor, midőn a kecskeszakállú elkérte tőlem Ilonkát. — Azt gondoltam, hogy egy kicsit borozok s talán majd jókedv születik belőle! — Indultam a söntés felé. — De alig léptem pár lépést, egy röhögő, nagyfogú álarcos leány állta utamat. — Vajon ki lehet ez? s gondolatom közben bohém jókedvvel ncsba vitt. — Eszembe villant valami és lecsaptam rá: — Veronka! — Ő felkacagott és kétellyel kérdezte: — Valóban csak most ismert fel?

— Ezen csodálkozik ebben a jelmezen? — védekeztem komolyan. — Nem is hittem volna, hogy . . . Fogadom, még a Júliszka néném sem ismerne fel. — Kacagás volt rá a válasz, majd kíváncsian érdeklődött Ilonka felől.

— A kért italba még bele sem kóstol-

tam, amikor Ilonka mellettem termett és fátyolos hangon emígy szolt: — Ugy látom, az ital jobban érdekel, mint én. Már régóta kereslek és te? . . . — Siettem megnyugtadni, hogy ez az első pohár előttem, de az is érintetlen.

— De akkor? — kérdezte meglepően. nyíltan, őszintén.

— Veronkával táncoltam, — válaszoltam

— Veronkával? — ejtette ki csodálkózással, hosszan elnyújtva a szót. — Igen, feleltem gyanú nélkül és siettem emlékeztetni Veronkára, akit előbb egy évvel — az utcán találkozva — bemutattam.

— Ah, igen . . . — derült fel, de mégis gondba mélyedve haladt mellettem.

— Mikor a táncot újból akartuk kezdeni, ott termett a kecskeszakállas és kaján mosollyal kérte táncra Ilonkát.

— Bocsánat! — kértem elnézést, majd értésére akartam adni, hogy Ilonka a menyasszonyom és még nem is táncoltam vele. — Magyarázatom nem érdekelte, helyette nagyhangon rám hördült: — Paraszt!

— Akkorát sújtottam öklömmel az álarcába, hogy csak a második táncospár elsöprése után terült el a padlón. — Ere a teremben nagy riadalom támadt. — Az apja pisztollyal rohant felém, de barátaim lefegyverezték. — A társaságával együtt, válogatás nélküli szavakkal sértegetett. — A fia is rohant felém, de a közönség őt is lefogta. — Ilonka keserűen felsóhajtott:

— Teremtőm! Ilyen szégyent! — s az álarcát ledobva, elrohant.

— Barátaim követtek az ajtófelé. — Amikor odeértem, jövődöbeli anyósom utánam kiáltotta: — Vedd tudomásul, többé nem ismerünk!

— Egyik oldalról nyugtatott, a másik oldalról nagyon bántott, hogy a becsületesen esett csorbát oly brutálisan küszöböltem ki. — Azt, hogy Ilonka milyen közel van hozzám. csak otthon éreztem. — Elvesztésének tudata, a szívemen tátongó sebet ütött. — Az pedig, hogy anyámnak meggondolatlanul nagy bánatot okoztam, végtelenül nyugtalanított. — Még Mihály bátyám vigasztalása sem tudott megnyugtatni, aki tekintetével végigmért és büszkén a következőket mondta: — Öcsém-uram, magyar emberhez méltóan cselekedtél, büszke vagyok rád!

— Alig pár nappal később úgy éreztem minden ennivaló a torkomon megakad. — Gyomromat görcsök kínozzák. — Ugy fogyott a testsúlyom, mint a hold. Keserűségem halmazán. minden étkezésünk alkalmával, látnom kellett édesanyám könnyeit. — Erőszakoltam magamba az ételt, de látta, hogy csak az ő megnyugtatósa végett küszködök a falatokkal. — Nem fájt semmim és mégis mindenáron orvoshoz akart vinni. — Igyekeztem őt meggyőzni, hogy az teljesen fölösleges. — Végre is orvost hívatott, aki tetőtől-talpig megvizsgált és derülten tudunkra adta, hogy aggodalomra egyáltalán nincsen ok, mivel a test ép. — Ellenben a lelkinyugalom helyreállítása végett. levegőváltoztatást ajánl. — Az orvos távozása után, jókedvűen elmondtam anyámnak a diagnózist s ezzel halvány mosolyt erőszakoltam az arcára. — Megöleltem őt és vidáman bízattam: — Ne búsulj drága jó anyám! — Nézd, itt a szép Tavasz, mely magával hozza számunkra a gyógyírt!

— S valóban, amikor kiléptem az ud-

varra, szemembe ötlött a tanya körüli fák pattogó rügye. — Akkor úgy éreztem, hogy a lelkem köré fonódó bilincs szétpattant. — Ez azonban csak múlt álom volt, mert reggel ismét a bánattal ébredtem. — Ezt igyekeztem édesanyám előtt továbbra is titkolni, de nem voltam rá képes.

— Megvallva az igazat, resteltem és főleg szégyeltem az orvos ajánlatát végrehajtani, főként anyámat egyedül hagyni. — Ebben az eszmémben támogatott az édesanyám is, mert irtózott attól, hogy távol legyek tőle. — Éppen ezért nagyon meglepett, mikor az egy este hozzám jött — mintha még 6 éves lettem volna — megsimogatott és biztatóan mondta:

— Édes fiam, tudod nagyon jól, hogy egy percig sem vagyok nyugodt, ha nem vagy mellettem. — Holnap azonban mégis elutazom a Mátrába, hogy részedre néhány hónapra nagyon jó helyet keressek. — Amint érzem, nemcsak neked, de magamnak is, mivel nagyon fáradtnak érzem magamat.

— Szavai úgy érintettek, mintha pörölycsapás ért volna! — Kábultan így vélekedtem: — Hogyan, tán nem bízik bennem? — Nem hiszi, hogy fia, mint ember, lassan a keserűsége fölé tud emelkedni? — Ilyenformán ki vagyok előtte? — Talán egy emberi rom, aki nem tud már magának parancsolni? — Gondolataimat rejteni próbáltam s mosolyogva helyesltem tervét és nyomban hozzátette: — Szeretném édesanyám, ha ezzel legalább még egy-két hetet várna, mert úgy érzem, hogy a gyógyulás útján vagyok. — Hát nem veszed észre vidult arcomon? — fordultam hozzá me-

rész színészkedéssel.

— Dehogy nem, dehogy nem! — sie-tett igazat adnom, majd mintha csak ma-gának mondaná, halkán gügyögte: — De mosolyaid mögött fiam, még mindig fekete árnyakat látok.

— Én pedig rügyben látom a világot, — fordítottam tréfára a dolgot.

— Annak én örülök a legjobban fiam, de magamra is gondoltam az üdüléssel, — válaszolta oly hangon, hogy elhatáro-zásában már nem fogad el kitérőt. — A mentegetőzése méz nehezebb kő volt a szívemen s azt láttam, hogy helyettem magára vállalja a szégyent. — Hadd mondják, hogy nem a fia, de az anyja kényszerült lelki gyógyításra. — E tudat-ban, szörnyű, sötét gondolataim támad-tak. — Hogy ebbe a jó anyám bele ne láthasson, határozottan bizonyítottam: — Így megértelek édesanyám és a ter-vedet helyeslem.

— Bensőmben azonban éreztem, hogy az apám és a menyasszonyom elvesztése okozta bánatban, valamint az édesanyám keserűségével szemben, egy rongy va-gyok, akinek a számára gyógyirt nem rejteget sem táj, sem levegőváltozás.

— Mihály a fogattal már korra reggel az ajtónk előtt állt. — Ugy búcsúztam édesanyámtól, mintha utazásának eredményében, a teljes felgyógyuláso-mat látnám. — Mégcsak a színezetét

sem mutattam annak, hogy tegnap esti elhatározásom szerint, a viszontlátásunk mécsese utolsókat lobban. — Az éjjeli tortúrában tisztán lemértem magamnak, hogy egy olyan jó édesanyát, mint az enyém, bűn volna hónapokon, talán éve-ken át, a keserűségbe, a bánatba üzni. — Tisztán láttam azt is, hogy örök távozá-som egy-két évig gyötörni fogja, de még akkor is elég életerős lesz, hogy új éle-tet kezdjen. — Érzékeny búcsút vettem tőle s elhajtatott. — Sóvárgó szívvel néztem utánuk, amíg a nagyút fasora el nem takarta őket előlem.

— Tekintetem az előttem virágdísz-ben álló, vén akácfákra vetődött, me-lyekről a virágfürtök menyasszonyi cso-korként lógtak alá. — „Szép, hihetle-nül szép, elbájoló határ s a természet szépségei között, még a halál is szép le-het” erősítettem magamban az elhatáro-zásomat. — Amíg így ábrándoztam, a hátam mögött a Mihály bátyám megszó-lalt: — Ugyan-ugyan, már megint miről révedezel?

— Szép a határ Mihály bátyám, — fe-lteltem felrettenve. — Szép a, emberi munkával, meg az Isten áldásával!

— De az erdő? . . . bölcselkedtem. — Igaz, de annak a szépségéből nem sok jót haraphat az ember, szólott Mihály bá-tyám.

B—76.

(Folytatjuk)

Gyász hír. Kostka Ágoston ny. ezredes bajtársunk Clevelandban, 83 éves korá-ban meghalt. Ismét kidőlt egy öreg tölgy, akire mindig szeretettel emlékez-

nek hajdani alárendeltjei. Clevelandi bajtársai helyezték örök nyugalomra 1964. november 15-én. Özvegyének a MKCSBK tagjai mély együttérzésüket küldik. Emlékét megőrizzük.

Bújdosó csendőr nótája ...

IRTA: DR. SZABOLCS JÓZSEF

Árva madár szépen szól az ágon,
Csendőr voltam szép Magyarországon,
Portyáztam én hetedhét határon,
Csillagom volt nem is egy de három,
Csendőr voltam szép Magyarországon ...

De az ellen kivert a világba,
Kakastollam taposták a sárba,
Kedves puskám eltört a határon.
Azóta csak az idegent járom.
(Hisz) Nincsen csendőr szép Magyar-
országon ...

Én Istenem ne büntess hiába,
Engedj vissza szép magyar hazámba.
Add vissza a régi őrszhatárom,
Hisz nincs biztonság se télen se nyáron,
Ha nincs csendőr szép Magyarországon...

★

(Reméljük, hogy Szabolcs Bajtárs egy-
szer elénekei a fenti dalt nekünk híres
gitárja pengetése közben!)

Hírek, közlemények, szerkesztői üzenetek ...

MEGHÍVÓ CSENDŐRZÁSZLÓ AVATÁSRA

A MKCSBK brazíliai csoportja az 1965. évi Csendőrnapon ünnepélyesen felszenteli és Csoportzászlóvá avatja azt a szép csendőrzászlót, amelyet egyik Bajtársunk sok veszély és viszontagság közepette kimentett Hazánkból. A csendőrzászló valamikor egyik csendőrparancsnokság épületén lengett, felszentelés és avatás után pedig a fenti csoport drágakincse és büszkesége lesz.

A csoportbeli Bajtársak a zászlószentelés ünnepélyének fényét és jelentőségét azzal is ki akarják domborítani, hogy arra a MKCSBK-beli Bajtársakat csoportonként és egyénekenként, a Csendőrség meghitt Barátjaival együtt bajtársi szeretettel meghívja. A részvételt a külföldi Bajtársakra vonatkozóan szimbólikusan zászlószegek beverésével gondolják. A távollévő csoportokat és egyéneket hölgyeknél a Zászlóanya, a többieknél az itteni legidősebb Bajtárs helyettesíti.

Kérjük tehát a Csoportokat, a Bajtársakat és azok Barátait, hogy a zászlószegekre való igényüket az itteni csoportvezető alábbi címére közöljék és tetszés szerinti felajánlásukat is ugyanoda juttassák el.

Ilmo. Sr.

V. José WIRTH
ITAPEVI

Rua Dom Pedro, 243
Estado de Sao Paulo
BRASIL

A zászlószegekbe bevésztük az igénylő nevének kezdőbetűit, rendfokozatának (foglalkozásának) rövidített jelzését és lakóhelyének országnevét (pl. V. L. szds., USA), az ünnepélyről felvett jegyzőkönyvben hasonlóképpen. Kérjük tehát az igénylőknél ezeket az adatokat feltüntetni. — A zászló történetét, leírását és az ünnepély részletes lefolyását a B. L.-ben annakidején közölni fogjuk.

Az idő rövidségére való tekintettel az igényléseket sürgősen kérjük!

Itapevi, 1964. november 7-én

vitéz Wirth József alhadnagy
csoportvezető.

(Brazíliaba ajánlva írjunk!)

★

Csepi Béla ezds bajtársunk „Gondolatok” c. könyve megtekinthető a Vezetőség elnökénél. Ohajra ki is kölcsönözünk. A könyve nem vehető meg, csak ajándékba kapható. A magyar sajtó elismeréssel írt Csepi ezds úr könyvéről, szívből gratulálunk és köszönjük az MKCSBK-nak küldött tiszteletpéldányt!

★

Bajtársak óvatosságot kérünk a hazafirt levelekben! Biztos tudomásunk és tapasztalatunk szerint újból felbontják a Nyugatról Magyarországra írt leveleket és tartalma miatt többször zaklatták hazai Bajtársainkat! Írj „virágnyelven”, vagy ne írd olyat, mely bajt okozhat!

★

A Bajtársi Levélben megjelenő hírek, cikkek nem jelentenek katonai titkot,

arra azonban ügyeljünk, hogy a B. L. ne kerüljün ellenségeink kezébe, kik azt ellenünk kihasználhatják!

★

Az MKCSBK Vezetőség az utóbbi hetekben az elismerő, segítő és megható levelek tömegét kapta. Köszönjük Bajtársak! Mi csak úgy tudjuk munkánkat folytatni, ha Bajtársaink megértése és támogatása kíséri. Az MKCSBK Vezetőség minden levelet azonnal megválaszol. Írd meg véleményedet, kritikádat, óhajodat, a Bajtársi Levél a mi lapunk, a mi érdekünket szolgálja!

★

Bajtársaink írják: — „A Közösség megbízásából 20 ausztrál fontot a téli segélyakció javára a mai napon postára adtam és ugyanakkor megragadom az alkalmat, hogy a Központi Vezetőség megalakulása alkalmából az itteni csoport jókívánságait kifejezhessem, valamint töretlen támogatásunkról a Központi Vezetőséget biztosítsam. Isten áldását kérve a Vezetőség működésére bajtársi üdvözlettel: v. M. I. ezds úr nevében dr. T. Gy. szds., Sydney, N. S. W., Austrália.”

★

— „Az új Vezetőség megalakulását és működésének megkezdését a franciaországi MKCSBK nevében meleg bajtársi szeretettel üdvözlöm. A bemutatkozó levélben felsorolt vezetőségi Bajtársak működését tudomásul vesszük, az abban felsorolt irányelveket magunkévá tesszük és tőlünk telhetőleg támogatjuk és a MKCSBK munkájában minden erőnkkel résztveszünk . . . T. J. törm., területvezető.”

— „Folyó hó 1-én tartottuk meg szokásos őszi összejövetelünket . . . A megjelent bajtársak lelkes örömmel vették át a torontói Bajtársi Levél első példányait . . . Sz. S. törm., csoportvezető, Montreal, Que.”

★

— „Az újonnan megjelent Bajtársi Levél nagyon tetszik mindenkinek 23 példányt igényelek a jövőben. K. J. örm., csoportvezető, Calgary, Alta.”

★

— „Leveledet és a B. L. példányait megkaptam, köszönöm. Örömmel vettem a hírt a MKCSBK Vezetőség megalakulásáról . . . v. P. K. fhdgy, Sudbury, Ont.”

★

— „A B. L. a napokban érkezett hozzám. Szokásomhoz híven a lehető legrövidebb időn belül az első betűtől az utolsó betűig kiolvastam. Szívből gratulálok az új vezetőségnek, sok erőt és fáradtságot nem ismerő kitartást kívánok, hogy a lap megfeleljen annak az összeköttető láncszemnek, melyet eddig elődje, az Európából indított B. L. képviselt . . . G. Zs., Milwaukee, Wisc., USA.”

★

— „A 'Bemutakozás' tárgyú körlevelet köszönettel megkaptam. A karácsonyi akcióra mellékelek 1 angol fontot, a B. L.-re szintén 1 angol fontot. Utóbbit havonta rendszeresen fogom küldeni . . . T. D. alez., England.”

★

— „Örömmel és őszinte bajtársi szeretettel vettem kézhez nagybecsű 'Bemutakozásukat', melyért fogadják legőszintébb köszönetemet . . . B—76 Franciaország.”

— „A B. L. költségeire \$5.00-t mellékelek, a másik \$5.00 csekket kérem a karácsonyi akcióra fordítani . . . K. K. őrm., Torontó, Ont.”

★

— „Köszönöm a 'Bemutakozásokat', költségeitekre mellékelek \$1.00-t s azt a jövőben is gyakran eljuttatom hozzátok . . . v. Á. Z. ezds, Milwaukee, Wisc.”

★

„Kellemes meglepetéssel és örömmel vettem kezembe a B L. első Kanadában megjelent számát. Kiállítása tetőtől, tartalma érdeklődést keltő. Üdvözlöm a Vezetőséget ebből az alkalomból és sok sikert kívánok. Támogatásra csatoltan küldök \$2.00-t s kérek, küldjétek meg a következő számainkat is. Cs B. ezds, Cleveland.”

A clevelandi Magyar Csendőrök Családi Közossége a következő levelet küldte Vezetőségünknek: — „Kedves Bajtársak! Köszönettel vettük f. évi szeptember hó 1-én kelt és részünkre is megküldött 'Bemutakozást', melyet az 1964. okt. 23-i megbeszélésünkön ismerttettem a bajtársakkal. A változásról örömmel értesültünk és szeretnénk hinni, hogy a közelség, valamint a személyes érintkezés lehetősége minden tekintetben csak hasznos lesz. Mert, amint a mögöttünk levő időre nézve összekapcsol bennünket a közös múlt és a közös testületi szellem, éppúgy kell, hogy összekapcsoljon az emigrációban a közös magyar jövőndő szolgálata is. Irányelveitekkel mi is egyetértünk és munkátokra a Mindenható áldását kívánjuk. Cleveland, 1964. október 26. Bajtársi üdvözléssel: dr. Baló István, m. kir. cső. őrnagy, elnök.”

Ami a Bajtársi Levél múlt számából kimaradt:

A MKCSBK Vezetőség tiszteleg az edmontoni Csoport előtt (Alberta, Kanada);

a sudburyi Szórvány előtt (Ontario, Kanada).

★

A címlapunkon lévő csendőr hősi szobor és a MKCSBK jelvény, mely kifejezi a m. kir. Csendőrség múltját és jelenét, csendőr művésznők: vitéz baranchi Tamáska Endre szds munkája. Ugyanezt vésette be a torontói csoport ezüst serlegébe, melyről a következő csendőrnapi számban adunk közleményt.

★

A MKCSBK legészakibb csoportja az edmontoni, Alberta (Kanada), legdélibb csoportja a melbournei (Ausztrália) csoport. Előbbit az Északi fény, utóbbit a Dél keresztje világítja. Bajtársak mindig eszünkbe juttok, valahányszor látjuk ezeket a csodás égi tüneményeket! (Mi a Dél keresztjét csak lelki szemekkel látjuk.)

★

A csendőr gyerekek iskolai teljesítményeire mindig büszkék vagyunk! A torontói egyetem vegyészmérnöki szakán folytatja tanulmányait: Zongor Zoltán.

★

A B. L.-ben közölt hősi szobor a szombathelyi premontrei gimnázium diákhőseinek szobra. A felvétel 1964. nyarán készült.

★

Tudod-e, hogy a RCMP-t hogyan nevezik a kanadai Quebecben?: La Gendarmerie Royale du Canada, azaz magyarul: Kanadai Király Csendőrség.

A Royal Canadian Mounted Police, a Kanadai Királyi Csendőrség feladata, szervezete, működése szinte 100%-ban azonos a mi volt testületünkkel!

★

A Kanadai Királyi Csendőrség létszáma 5300 fő, de csak azért, mert a 10 kanadai tartomány saját tartományi rendőrséggel rendelkezik.

★

A Kanadai Királyi Csendőrség ottawai főparancsnoksága rendszeresen megkapja tiszteletpéldányként a mi Bajtársi Levelünket.

★

Kovács György főtörm. bajtársunk gyűjtötte össze a következő igazságokat:

1. Nem erőszakkal, hanem kitarással lehet nagy dolgokat létrehozni.

2. Ha a törpe felfelé megy a lépcsőn, nagyobbak képzelik magát.

3. A törpe az csak törpe, ha hegytetőn áll is.

4. Csak az méltó arra, hogy embereknek parancsoljon, aki tud nekik szolgálni is.

5. Akik ingyen jeggyel jutnak be a színházba, azok kritizálnak legjobban.

★

A MKCSBK Vezetőségének birtokában van a hazai „magyar” kormány 1955. évi 22. számú törvényerejű rendelete a rendőrségről.

Idézet a törvényből: — „Magyarország ideiglenes nemzeti kormánya 1945. évi január hó 4-én kiadott rendeletével létrehozta hazánkban a közbiztonság helyreállítására a polgárőrséget, majd ugyanezen év márciusában eltörölte a népelnyomó csendőrségi intézményt és az egész országra kiterjedően a demok-

ratikus rendőrség megszervezését rendelte el.”

A törvényről később még idézeteket adunk. Ezt megelőzően annak a véleményünknek adunk kifejezést, hogy a szöveg olyan igazi és valódi dialektikus materialista maszlaggal van írva, hogy ember legyen, ki azt megérti. Ha be tudnánk adni egy kutyának, az biztosan megveszne tőle.

Mi nagyon jól tudjuk, hogy mi volt a „demokratikus” rendőrség megszervezése: a szovjet hadsereg jóvoltából és segítségével a börtöntöltelékek, az előszívárgó csatornapatkányok felemelése az addigi törvényes rend sárba és vérbe tiprása, az asszonyok és leányok meggyalázása, az ország tökéletes kirablása és a legsötétebb rabságba döntése.

Ennek bizonyására közöljük, hogy 1956. októberében a fellázadt és a kommunizmus felett győzelmet aratott ifjúság lábánál fogva akasztotta fel a „demokratikus” rendőröket és késsel vágták mellükbe a vörös csillagot. Szerencsések voltak azok, akiket a felkelő népharag egyszerűen kiirtott.

Mi viszont nem tudunk arról, hogy valaha is a legkisebb népharag kirobbant volna a „népelnyomó” m. kir. Csendőrség ellen. Sőt! A magyar népbüszke volt csendőrségére, azt támogatta és tisztelte, mint a nemzet biztonságának katonáit!

Hja, a szovjet hadsereg 20 évvel a háború után „csupa szeretetből és szimpátiából” tartja ma is megszállva szerencsétlen hazánkat . . .

★

1964. november 15-ig a következő bajtársi adományok folytak be a csendő-

karácsonyi akció céljaira: T. D. alez \$2.96, Európai volt központi segélyalap: \$15.86, K. K. őrm. \$5.00, Hamiltoni csoport: \$45.00, Montreali csoport: \$20.00, Welland-Port Colbornei csoport: \$15.00, Sydneyi, N. S. W. ausztráliai csoport: \$47.31, F. F. őrgy \$12.64, Calgaryi csoport \$11.00. Összesen: \$174.77.

★

A Bajtársi Levélre a következő adományok érkeztek: Brazíliai csoport: \$10.72, v. Á. Z. ezds \$1.00, Torontói csoport \$70.00, B—76 \$2.17, Torontói csoport \$82.00, Calgaryi csoport \$60.00, T. alez \$2.96, K. K. őrm \$5.00, a B. L. európai maradványa \$147.64, G. Zs. főtörm \$10.70, Welland-Port Colbornei csoport \$15.00, Montreali csoport \$20.00, Cs. B. ezds \$2.16, H. S. alez \$10.70,

A központi adminisztráció céljaira befolyt: Torontói csoport \$80.00. H. S. alez \$5.35.

A MKCSBK Vezetőség fejet hajt és tiszteleg Bajtársainak áldozatkészsége előtt! Külön köszönet a torontói csoportnak, az ő segítségükkel tudtuk kiadni a B. L. első amerikai számát.

★

Többeknek: A Bajtársi Levélnek nincs meghatározott előfizetési díja, annak megjelentetésére kiki annyit áldoz, amennyit neki lapunk megér. A B. L. decemberi kiadásának költségei megvannak. Igyekezni fogunk lapunkat Kanadában két havonta két összevont szám formájában megjelentetni. Ha az anyagiakban hiány mutatkozna, akkor lapunk ritkábban fog megjelenni.

★

Bajtárs, a MKCSBK Központ és Vezetőség Érted dolgozik. Lapunk egy össze-

kötőkapocs. Munkánk, eredményeink a Te önkéntes áldozatvállalásodon múlik. Küldd adományodat rendszeresen a központi segélyalap, a Bajtársi Levél és az adminisztráció költségeire címünkre: „MKCSBK” Hungarian Veterans, P. O. Box 65, Islington, Ontario, Canada.

Többek kérdésére közöljük, hogy Islington Metropolitan Toronto legnyugatibb kerületének: Etobicoke-nak kis kertvárosa. Tehát Islington Torontóban van!

Emigráns Csendőr Bajtárs! Bízz a MKCSBK Vezetőségében, mely önzetlenül szolgálja bajtársi közösségünket, mint világszervezetünk tájékoztatási, nyilvántartási és segélyügyi szolgálatát!

★

Jelmondatunk változatlanul: Híven, becsülettel, vitézül a hazáért mindhalálig!

★

Kerestetés. Dávid Bertalannét sz. Horváth Erzsébetet keresi Nagy Sándorné, kivel együtt hagyta el Magyarországot 1944. okt. 18-án Baktalórántházáról. Aki tud róla, értesítse a calgaryi csoportot, a központon keresztül.

★

A MKCSBK Vezetőség elnöke és a vezetőség rangidős tiszthelyettese 1964. nov. 21-én és 22-én látogatást tett London, Ont-ban az ottani MHBK csoport meghívására. A kiváló hangulatban lefolyt bajtársi összejevetelen hivatalosan is megalakult a MKCSBK londoni szóránnya. Köszönjük a MHBK-nak!

★

Bajtárs tudod-e, hogy . . . ? Welland, Ont-ban a MKCSBK és MHBK csoportok közösen tartanak minden összejevetelt,

Cső. napot, Hősök napját, Nemzeti ünnepe-
pelyeket, piknikeket stb. Horváth Béla
törm. MKCSBK csop. vez. bajtársunkat
a MHBK koszorús jelvénnel tüntette ki.

★

Franciaországban minden MHBK cso-
portnak cső a vezetője! Évente egyszer
a MHBK franciaországi országos találko-
zóján a szétszórta élő cső. bajtársak
rendszeresen találkoznak!

★

A torontói MHBK csoportnak cső a
titkára, az önálló MKCSBK hazai bajtár-
siassággal működik együtt mindenhol a
MHBK-val!

★

Vitéz kisbarnaki Farkas Ferencné 65-
ik életévében hosszú betegség után Né-
metországban elhunyt. A MKCSBK Veze-
tősége levélben fejezte ki együttérzését.
Az emigráns csendőr tisztelettel és ra-
gaszkodással tekint fel Farkas Ferenc
vezérezredes úrra. Jól emlékszünk arra,
hogy 1947-ben a Magyar Szabadság Moz-
galom életrehívásával „még a veszélyes
időkben” irányt mutatott a magyar
emigrációnak. Nevéhez fűződik a magyar
cserkészet újjászervezése is. Azóta is
változatlanul fontos szerepet tölt be
emigrációnk életében. Mély gyászában
mi is osztozunk.

★

A MKCSBK Vezetősége minden pénz-
adományt (csekk, utalvány, készpénz)
azonnal levélben nyugtáz a feladónak,
ezenkívül az adakozók nevének rövide-
tését és az összeget közzétesszük a Baj-
társi Levélben is.

Többeknek: A postafiókot (P. O. Box
65, Islington, Ont., Canada) a Vezetőség
elnökének nevére és „MKCSBK” Hun-
garian Veterans címre nyitottuk meg.
Bárki nevére ideérkező levelet azonnal
továbbítunk.

★

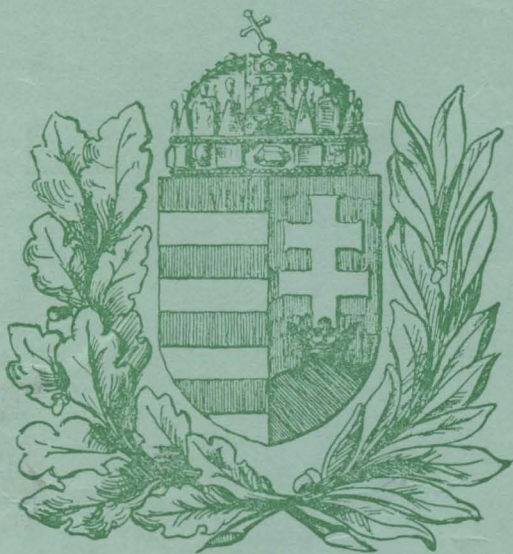
Kérelem. Kérjük mindazon bajtársain-
kat, akik emlékeznek arra, hogy a Ka-
nadai Királyi Csendőrség 30 fős „skar-
látvörös” küldöttsége az 1930-as évek-
ben Magyarországon járt és tanulmá-
nyozta a m. kir. Csendőrség őrsi szolgál-
tatát, a központi nyomozóparancsnok
munkáját és látogatta a kiskunha-
lovastanulósztály kiképzését, adataikat
és emlékeiket közöljék a Vezetőséggel.

★

A MKCSBK Vezetősége az emigráció
összes Bajtársának, Hozzáértőjének,
Barátainknak kegyelemteljes karácsonyi
ünnepeket és igaz, boldog, eredménye-
ben gazdag és Hazánk felszabadula-
hozó Ujesztendőt kíván.

A szülőhazában élő Bajtársaink pedig
megérzik, hogy változatlan szeretettel,
együttérzéssel gondolunk rájuk és a
szüks. helyekre eljuttatott kis csomagok
és más anyagi segítség emlékeztetni fog-
ja őket ránk, kik távol a hazától élünk,
de nem felejtjük el őket, az élő Hősöket
sohasem!

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!

Amen.